ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka, JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **M. H. E. A.**, zastoupený Mgr. Umarem Switatem, advokátem se sídlem Dědinova 2011/19, Praha 4, proti žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie,** se sídlem Olšanská 2, Praha 3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 5. 4. 2012, č. j. 2 A 12/2012 – 14,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 5. 4. 2012, č. j. 2 A 12/2012 – 14, zamítl žalobu, jíž se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhal zrušení rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie (dále jen „ředitelství“), ze dne 14. 2. 2012 č. j. SPR-624/ČJ-2012-9CPR-V243, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, ze dne 28. 11. 2011, č. j. KRPA-13635/ČJ-2011-000022 o uložení správního vyhoštění podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), a stanovení doby, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států EU, v trvání jednoho roku. V odůvodnění rozsudku městský soud uvedl, že stěžovatel je svobodný, bezdětný, na území České republiky nemá žádnou vyživovací povinnost, nemá zde ani obdobný vztah vztahu rodinnému, neboť vztah s jeho bývalou družkou Bc. G. Š. byl z její strany ukončen v červnu 2011, a jak vyplývá z jejího čestného prohlášení z 15. 8. 2011, stěžovatel s ní nebydlí, z bytu si odstěhoval všechny své věci, jeho jméno už není uvedeno ani na bytě ani poštovní schránce a byl také odhlášen z pobytu na adrese v Benešově u městského úřadu.

Dále prohlásila, že od června 2011 nemá se stěžovatelem nic společného a nechce být dále s ním jakkoli spojována. Stěžovatel nepředložil žádný důkaz o obnově tohoto vztahu, a proto je ho nutno považovat za ukončený, a tedy nemající charakter obdoby rodinného soužití. Z toho důvodu se na něj nevztahuje ust. § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Za této situace tvrzení stěžovatele, že má k bývalé družce nadále citový vztah a obnova soužití v budoucnu s ní není vyloučena, je tvrzením účelovým bez jakéhokoli důkazu, že by došlo k obnově jejich soužití. Pokud se týká vztahu k jeho bratrovi, který má trvalý pobyt na území České republiky, je nutno vzít v úvahu, že jak stěžovatel, tak i jeho ženatý bratr, jsou zletilými osobami. Stěžovatel tedy netvoří podle zákona o pobytu cizinců rodinu společně se svým bratrem. V tomto směru nelze odkazovat na čl. 8 odst. 1 Evropské úmluvy o lidských právech a základních svobodách, stejně tak na čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, protože tato ustanovení na stěžovatele nedopadají. Stěžovatel rovněž nepředložil žádný důkaz, že by rodina jeho bratra byla na něm nějakým způsobem závislá, naopak on je závislý na bratrovi, neboť po dobu pobytu v České republice nepracoval a bratr ho finančně podporoval. Správní orgán také nepochybil, pokud si v řízení ve věci vyhoštění stěžovatel ve smyslu ust. § 120a zákona o pobytu cizinců vyžádal opětovné závazné stanovisko Ministerstva vnitra o možnosti jeho vycestování do Alžírska, podle něhož je vycestování stěžovatele do Alžírska možné.

Proti tomuto rozsudku podal stěžovatel v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s., ve které namítal, že správní orgán při svém rozhodování nevycházel ze spolehlivě zjištěného stavu věci, jak mu ukládá ust. § 3 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), a neopatřil si potřebné podklady a výpovědi případných svědků podle ust. § 32 správního řádu. Dále stěžovatel namítal procesní pochybení, neboť jeho zástupce požádal o nařízení jednání, a městský soud přesto rozhodl bez jednání. Správní orgán ani městský soud dostatečně neobjasnily důvody, které vedly k vydání rozhodnutí. Tím porušily povinnost, kterou jim ukládá s. ř. s. Provedenými důkazy bylo věrohodně prokázáno soužití s bratrem a jeho rodinou, kteří pro něj společně s jeho bývalou družkou znamenají nejbližší rodinné pouto. Vztah stěžovatele k bratrovi je citový a založený na vzájemné pomoci. Správní vyhoštění by znamenalo faktickou likvidaci jeho nejbližší funkční rodiny a bylo by nepřiměřeným zásahem do jeho soukromého a rodinného života i do života jeho bratra a bývalé životní družky. Další vadou řízení podle ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. je nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti, resp. nedostatku důvodů, rozhodnutí. Správní orgány jsou povinny vždy pečlivě zkoumat dopad rozhodnutí do soukromého a rodinného života, v daném případě se tak nestalo. Stěžovatel městskému soudu vytkl, že měl zkoumat aktuální stav, resp. nové skutečnosti, a tuto svoji povinnost zcela ignoroval. Stěžovatel dále vyjádřil domněnku, že *„každý má právo na soudní ochranu ústavně zaručení, jejích právo a lhůta podle ustanovení § 84 odst. 1 s. ř. s.“* Ze shora uvedených důvodů stěžovatel navrhl zrušení napadeného rozsudku a vrácení věci městskému soudu k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s ust. § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, a přitom neshledal vady uvedené v odstavci 4, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Označil–li stěžovatel napadený rozsudek za nepřezkoumatelný s tím, že městský soud opomenul zkoumat aktuální stav, resp. nové skutečnosti, v této stížní námitce nijak nekonkretizoval, o jaký aktuální stav, popř. nové skutečnosti, se jedná. V této souvislosti je třeba poukázat na ust. § 75 odst. 1 s. ř. s., podle kterého soud při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. V některých případech sice může dojít k prolomení tohoto pravidla, ale v dané věci se o takový případ nejedná. Proto námitka nepřezkoumatelnosti z důvodu tvrzeného stěžovatelem napadeného rozsudku není důvodná.

Stěžovatel sice vytýká správním orgánům, že nevyslechly případné svědky, ale přitom neuvedl, o které svědky se mělo jednat a k čemu se měli vyjádřit. Takto nekonkrétním tvrzením tedy nelze zpochybnit zákonnost správních rozhodnutí, resp. napadeného rozsudku. Totéž platí pro rovněž zcela obecné tvrzení, že si správní orgány neopatřily potřebné podklady.

Pokud stěžovatel namítal, že městský soud rozhodl bez jednání přesto, že jeho zástupce o jeho nařízení požádal, je tato argumentace v rozporu s obsahem soudního spisu. V něm totiž žádná taková žádost není. Přípisem ze dne 2. 3. 2012, č. j. 2 A 12/2012 - 7 byl stěžovatel ve smyslu ust. § 51 odst. 1 s. ř. s. poučen, že soud může o věci rozhodnout bez jednání, jestliže to účastníci shodně navrhnou nebo s tím souhlasí, a že souhlas je udělen také tehdy, nevyjádří – li účastník do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovým projednáním věci. Na tento přípis, který byl zástupci stěžovatele doručen dne 5. 3. 2012 vhozením do schránky, stěžovatel nereagoval, a městský soud proto nepochybil, pokud dne 5. 4. 2012 ve věci rozhodl bez jednání.

Stěžovatel také namítal nesprávné posouzení zásahu správního vyhoštění do jeho soukromého a rodinného života. Pokud jde o vztah stěžovatele a Bc. G. Š., sám stěžovatel ve svých podáních opakovaně uvádí, že jde o družku bývalou. To ostatně potvrzuje i např. čestné prohlášení Bc. G. Š. ze dne 15. 8. 2011. Ve vztahu k této ženě se tedy v žádném případě nemůže jednat o rodinnou či soukromou vazbu takové intenzity, která by odůvodnila postup podle ust. § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Rovněž vztah stěžovatele k bratrovi žijícímu legálně v České republice neodůvodňuje aplikaci citovaného ustanovení. Jak správně zdůraznil městský soud, stěžovatel i jeho bratr jsou zletilí a bratr stěžovatele je navíc ženatý a má vlastní rodinu. Odloučení stěžovatele od jeho bratra proto nepředstavuje nepřiměřený zásah do jejich vztahů. I tato stížní námitka je tedy nedůvodná.

S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost je nedůvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.). Ve věci rozhodl v souladu s ust. § 109 odst. 2 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání, když neshledal důvody pro jeho nařízení.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 věta první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Nejvyšší správní soud žádnému z účastníků náhradu nákladů nepřiznal, protože stěžovatel v řízení úspěch neměl a ředitelství žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. srpna 2012

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu